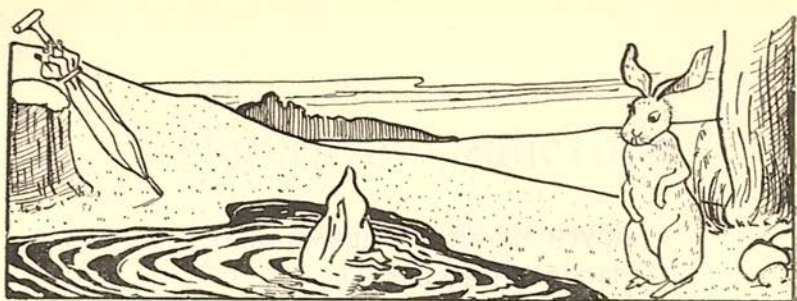

Весела дружина

Отъ А. Холстъ

— Я чуйте, дѣца, — рече патокътъ, па проточи шия изъ курника и вирна клюнъ нагорѣ, — вижте какво чудно врѣме! Слънцето грѣе, небето е синьо като новия ми нагрждникъ, пъкъ и ступанинътъ е забравилъ пртата отворена. Да поизлѣземъ на разходка, а?

— Ураа! — завикаха дѣцата-патета. По-право тѣ заклопаха своето па-па-па! Патицата пъкъ почна да се кара — имаше да пере, тъкмо днесъ бѣ прострѣла праѣто, ала скоро се приготвиха всички.

Бащата си постави новия нагрждникъ — синъ, като самото небе, — та хлупи островърхата шапка съ перо отстрани, па размаха червения чадъръ, като пурпурно знаме.

— Напрѣдъ, дѣца! — завика патокътъ, който си бѣ отспалъ много добрѣ, — напрѣдъ съ Бога! Не е ли весело да се живѣе?

Имаше право, особено за патицата. Тя бѣ привързала шапчица, колкото черупка отъ яйце, жълта като иглика, съ голѣма синя теменуга отгорѣ и широка зелена кордела — зелена като трѣвата; зеленото бѣ нейната обична боя.

Тя сама теглѣше каручката, дѣто бѣха двѣтѣ ѝ бебета близнаци, и крѣкаше.

Чудно бѣ, какъ тя крѣкаше.

Познаваха я по това въ цѣлата околностъ, па и въ нѣколко други села.

— Я чуй, мжжо, — рече тя, — какъвто си, да потъне човѣкъ отъ срамъ прѣдъ хората. Добрѣ че взехъ четката.